

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou ve věci

žalobkyně: **A. Z.**, narozená dne xx
státní příslušností Republika Pobřeží slonoviny
bytem v ČR: xx

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky**
sídlem Nad štolou 3, poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 12. 2016 č. j. OAM-3126/VL-10-K01-PD1-R2-2004

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhala zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, jímž jí nebyla podle § 53a odst. 4 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále též „zákon o azylu“), prodloužena doplňková ochrana.
2. Žalobkyně v žalobě uvedla, že byla v řízení před správním orgánem zkrácena na svých právech, podle jejího názoru porušil žalovaný ust. § 3 a ust. § 6 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), ust. § 14a odst. 1 a ust. § 17a odst. 2 zákona o azylu a čl. 3 a čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Žalovaný nesprávně posoudil skutkové okolnosti žádosti žalobkyně o prodloužení doplňkové ochrany, na základě čehož dospěl k nesprávnému závěru. Ve své žádosti o prodloužení doplňkové

Shodu s prvopisem potvrzuje XX

ochrany žalobkyně uvedla, že doplňková ochrana jí byla udělena, jelikož bezpečnostní a politickou situaci v její vlasti nebylo možné považovat za natolik uspokojivou a stabilní, aby umožňovala bezpečný návrat. Žalobkyně byla toho názoru, že tato situace přetrvává. Doplňková ochrana jí byla udělena na dobu 12 měsíců z důvodů, které souvisely s nestabilní bezpečnostní situací po zadržení bývalého prezidenta Gbagba v dubnu 2011. V Republice Pobřeží slonoviny docházelo k napjatým situacím po prezidentských volbách v roce 2010, kdy došlo ke střetům mezi příznivci nově zvoleného prezidenta Ouattary a příznivci poraženého prezidenta Gbagba. Došlo až k 1 500 obětem a přes milion lidí byl nucen opustit své domovy. Na základě uvedených informací žalovaný nemohl vyloučit, že by žalobkyně mohla být vystavena nelidskému a ponižujícímu zacházení ve smyslu ust. § 14 odst. 2 zákona o azylu. Podklady opatřené žalovaným v souvislosti s posuzováním žádosti o prodloužení doplňkové ochrany poukazují na určité pozitivní kroky, žalovaný proto shrnul, že žalobkyni již ve vlasti nehrozí problémy takového charakteru, které jí hrozily v době vydání původního rozhodnutí o udělení doplňkové ochrany. Žalobkyně uvedla, že je pravdou, že byl opětovně zvolen prezident Ouattara a že viníci revolty byli za své činy odsouzeni, dne 28. 1. 2016 začal soud se svrženým prezidentem Gbagbem před Mezinárodním soudním dvorem v Haagu. Svržený prezident Gbagbo byl společně s panem Charlesem Blé Goudé obviněn ze zločinů proti lidskosti včetně vražd, znásilnění a pronásledování. Žalobkyni bylo známo, že v Republice Pobřeží slonoviny působily jednotky OSN, které pomáhají národním bezpečnostním jednotkám při stabilizaci situace. Žalobkyně přesto neměla za to, že by se jednalo o významnou a trvalou změnu okolností a že jí již nehrozí nebezpečí vážné újmy. Žalobkyně odkázala na zprávu mezinárodní organizace Human Rights Watch ze dne 12. 1. 2017, která sice chválí zlepšení politické situace a makroekonomický růst, čímž dochází ke zlepšování právního státu a dodržování hospodářských a sociálních práv, avšak upozorňuje na to, že došlo k velmi malým pokrokům v řešení klíčových otázek, které se týkají lidských práv. Zpráva rovněž upozorňuje na riziko násilí proti vůči ženám, případy znásilnění bývají posuzovány jako menší přestupky, i když v roce 2016 došlo minimálně k 15 případům znásilnění. Žalobkyně nesouhlasila s názorem žalovaného, že se situace natolik změnila, že osobám majícím nárok na doplňkovou ochranu nehrozí nebezpečí, že utrpí vážnou újmu. Žalobkyně se domnívala, že žalovaný nezohlednil individuální okolnosti případu, zejména skutečnost, že žalobkyně v zemi původu již 12 let nebyla, mluví plynule česky, žije zde se svým manželem, který je v České republice od roku 2001 a je také občanem Republiky Pobřeží slonoviny. Žalobkyně v České republice podniká na základě živnostenského oprávnění a během svého pobytu v České republice se plně integrovala do společnosti, poctivě platí daně a pojištění. Žalovaný postupoval v rozporu s ust. § 3 správního řádu, neboť nezjistil stav věci tak, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti. Porušil i ust. § 50 odst. 2 a odst. 3 správního řádu, neboť nezjistil všechny rozhodné okolnosti, jednal v rozporu s ust. § 50 odst. 4 správního řádu, protože nepřihlížel pečlivě ke všemu, co v řízení vyšlo najevo. Porušil i ust. § 68 odst. 3 správního řádu, neboť ve svém odůvodnění neuvedl dostatečně, jakými úvahami byl veden při hodnocení důkazů a při použití právních předpisů, na základě kterých rozhodoval. Žalobkyně byla toho názoru, že v jejím případě nebyly naplněny podmínky ust. § 17a odst. 1 písm. a) zákona o azylu, okolnosti, pro které jí byla udělena doplňková ochrana ve smyslu ust. § 14a zákona o azylu, nadále existují, i když došlo ke změnám v důvodu žádosti o prodloužení doplňkové ochrany. Žalovaný nerespektoval ust. § 17a odst. 2 zákona o azylu. Žalobkyně nepovažovala rozhodnutí žalovaného za správné, zákonné ani přiměřené. Žalobkyně dále nesouhlasila se

závěrem žalovaného, že její zdravotní stav je zaviněn jednak její nejistotou, jednak steskem po rodině a po dětech. Rovněž upozornila na skutečnost, že její psychické potíže jsou spojené mimo jiné i s průtahy a komplikacemi kolem řízení o její žádosti, které se táhne již 12 let. Doplnila, že nemá platný cestovní pas a nemá možnost vycestovat do Německa na Velvyslanectví Republiky Pobřeží slonoviny, tudíž nemá ani možnost využít instituty zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). Žalobkyně dále namítala, že pokud žalovaný požadoval předložení lékařských zpráv, měl ji vyzvat k doložení důkazů. Žalobkyně doložila zprávu od psycholožky, závěry této lékařské zprávy však žalovaný vyložil po svém a otočil proti žalobkyni, což je porušením ust. § 3 správního řádu. Žalovaný nevzal v potaz odůvodněný strach žalobkyně z návratu do země, ve které již 12 let nežije a ve které stále dochází k bojům ze strany vzbouřenců. V nedávné době došlo ke vzbouření části armády ve městě Bouaké. Žalobkyně poukázala na to, že armáda není schopna ochránit své státní občany, neboť stále dochází ke vzpourám. Dále uvedla, že vycestování zpět do své rodné země, ke kterému by v případě neprodloužení doplňkové ochrany byla nucena, by jí mohlo způsobit újmu představující nelidské a ponižující zacházení, které je v rozporu s čl. 3 Evropské úmluvy, a to i s ohledem na její zdravotní stav. Žalobkyně odkázala na judikaturu Evropského soudu pro lidská práva. Poukázala též na to, že její psychický stav byl poznamenán již pouhým útekem z její rodné země, k tomu se přidal stesk po dvou synech a již zesnulých rodičích. K rapidnímu zhoršení psychického stavu došlo právě kvůli nejasné budoucnosti žalobkyně, která se několik let soudila se žalovaným ohledně statusu azyllanta/žadatele o doplňkovou ochranu. Žalobkyně upozornila na porušení ust. § 6 odst. 1 správního řádu, žalovaný nevyřídil věc bez zbytečných průtahů. Dále upozornila na možné porušení závazku daného státem, poukázala na ust. § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu a uvedla, že signatářské státy Evropské úmluvy o ochraně lidských práv nemohou poslat zpět do vlasti osobu, u které byly prokázány závažné důvody, že existuje skutečné riziko mučení či nelidského nebo ponižujícího zacházení nebo trestu. Vzhledem k tomu, že u žalobkyně jsou psychické problémy, by její nucený odjezd do její vlasti znamenal porušení mezinárodních závazků České republiky, neboť jí hrozí újma ve smyslu čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.

3. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě uvedl, že po porovnání informací uvedených v dokumentech založených ve spisu se skutečnostmi uvedenými žalobkyní dospěl k závěru, že došlo k takovým zásadním a trvalým změnám situace v zemi státní příslušnosti žalobkyně ve vztahu k jí prezentovaným potížím, že udělení doplňkové ochrany již není zapotřebí. Žalovaný odkázal na obsah žalobou napadeného rozhodnutí. Žalobní námitky jsou podle žalovaného vesměs výkladem o politické a ekonomické situaci v zemi původu žalobkyně a jsou v rovině obecného nesouhlasu s jeho rozhodnutím a opakováním toho, co žalobkyně sdělila v průběhu pohovorů. V období od udělení doplňkové ochrany došlo v Pobřeží slonoviny k podstatnému vývoji stran bezpečnostní situace. Na str. 8 žalobou napadeného rozhodnutí žalovaný shrnul důvody a okolnosti případu, podrobně vysvětlil, proč není možné za současného stavu doplňkovou ochranu prodloužit, a to i v návaznosti na nové skutečnosti, které žalobkyně uvedla při pohovoru. Žalovaný ve svém rozhodnutí vysvětlil, proč ani z důvodů, jako jsou zdravotní stav žalobkyně, její manželství, integrace v České republice či plnění povinností (úhrada sociálního či zdravotního pojištění), nelze doplňkovou ochranu prodloužit.
4. Ve správním spise se nachází následující pro danou věc podstatné dokumenty: žádost o prodloužení doplňkové ochrany ze dne 26. 4. 2012, protokol o pohovoru k žádosti o

prodloužení doplňkové ochrany ze dne 21. 5. 2012, protokol o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 16. 7. 2014, protokol o doplňujícím pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 6. 11. 2015, informace z Cizineckého informačního systému – Zoura Bi Saloua Antoine, materiály předložené žalobkyní, Třicátá sedmá zpráva o pokroku od Generálního tajemníka o Operaci OSN na Pobřeží slonoviny, Rada bezpečnosti OSN, S/2015/940, ze dne 8. 12. 2015, Zvláštní zpráva Generálního tajemníka o Operaci OSN v Pobřeží slonoviny, Rada bezpečnosti OSN, S/2016/297, ze dne 31. 3. 2016, Výroční zpráva Human Rights Watch 2016 ze dne 27. 1. 2016, Výroční zpráva Amnesty International 2015/2016 ze dne 24. 2. 2016, Zpráva MZV USA o dodržování lidských práv v roce 2015 ze dne 13. 4. 2016, Informace MZV č. j. 92173/2016-LPTP ze dne 26. 2. 2016, Zprávy ČTK „Prezident Pobřeží slonoviny Ouattara byl zvolen v prvním kole“ ze dne 28. 10. 2015, „Prezident Pobřeží slonoviny omilostnil 3100 vězňů“ ze dne 31. 12. 2015, „V Haagu začal proces s exprezidentem Pobřeží slonoviny“. Ve správním spise se nachází též žalobou napadené rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 12. 2016 č. j. OAM-3126/VL-10-K01-PD1-R2-2004.

5. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“)], při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
6. Ze správního spisu bylo zjištěno, že rozhodnutím žalovaného ze dne 16. 5. 2011 č. j. OAM-3126/VL-10-K01-R2/2004 byla žalobkyni udělena doplňková ochrana na dobu 12 měsíců. V zákonem stanovené lhůtě požádala žalobkyně o prodloužení doplňkové ochrany. Žalobkyně v žádosti uvedla, že politická a bezpečnostní situace v zemi jejího původu není natolik uspokojivá a stabilní, aby umožňovala její bezpečný návrat. Rozhodnutím žalovaného ze dne 11. 6. 2012 č. j. OAM-3126/VL-10-ZA14-PD1-2004 byla žádost zamítnuta a doplňková ochrana nebyla prodloužena pro existenci důvodu podle ust. § 17a odst. 1 písm. a) zákona o azylu. Žalobkyně podala proti uvedenému rozhodnutí žalovaného žalobu k Městskému soudu v Praze, rozsudkem ze dne 18. 3. 2013 č. j. 1 Az 11/2012-51 bylo rozhodnutí žalovaného zrušeno a věc vrácena žalovanému k dalšímu řízení, neboť rozhodnutí žalovaného je nepřezkoumatelné vzhledem k tomu, že žalovaný k otázce doplňkové ochrany podle § 14a odst. 1 a odst. 2 písm. d) zákona o azylu pouze konstatoval, že vycestování žalobkyně není v rozporu s mezinárodními závazky ČR, žalovaný se řádně nevypořádal se skutečnostmi, jež v daném případě vyšly najevo, a dostatečně nezkoumal všechny okolnosti, které mohou být pro jeho rozhodnutí významné. Žalovaný podal proti rozsudku kasační stížnost, kterou Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 24. 7. 2013 č. j. 6 Azs 15/2013-35 zamítl. Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že při posuzování žádosti o prodloužení doplňkové ochrany je třeba se zabývat i skutečnostmi, které by mohly odůvodňovat udělení doplňkové ochrany z jiného důvodu, než pro který byla tato ochrana původně přiznána. Po vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení byl dne 16. 7. 2014 proveden pohovor se žalobkyní, jež při něm uvedla, že o mezinárodní ochranu žádá již od roku 2004 z důvodu bezpečnosti, válek a její osobní bezpečnosti, v Pobřeží slonoviny žádná válka není, ale stále se tam pronásledují lidé a zabíjí se, žalobkyni na začátku někdo pronásledoval, byla svědkem zavraždění lidí, proto má strach, že by mohla být pronásledována, žalobkyni chytily, ale ona utekla, policii o pomoc nežádala, nevěděla by, na čí je policie straně. Žalobkyně uvedla, že je v České republice

dlouho, chtěla by tu zůstat, dobře se integrovala. Dne 6. 11. 2015 byl proveden doplňující pohovor, při kterém žalobkyně uvedla, že o své zemi nic neví, nežije tam již 11 let. V České republice žije se svým manželem, mají pronajatý byt se třemi pokoji a kuchyní, manžel je také z Pobřeží slonoviny, v České republice má vízum, už neví, jak dlouho jsou oddáni, jistě je to více než pět let, seznámili se až v České republice, na poslední adrese žijí asi dva roky. Manžel nepracuje, žalobkyně ano, pracovala u Kenvela, kde v minulosti pracoval i její manžel, když měla doplňkovou ochranu, získala živnostenský list. Manžel je v České republice o něco déle než žalobkyně. Žalobkyně má děti, její manžel není jejich biologický otec, neví, jestli on nějaké děti má, oba si telefonují se svými příbuznými v Pobřeží slonoviny. Manžel žalobkyně cestuje do Německa a do Francie. Žalobkyně hlídá v supermarketu. Žalobkyně sdělila, že je nešťastná, necítí se dobře kvůli pobytu v České republice, nevidí své děti, žádala o trvalý pobyt, neví, co má dělat. Žalobkyně vykonává práci na živnostenský list, platí sociální pojištění a daně, pracovala i jako prodavačka nebo skladnice, chtěla dělat cukrářku. Její měsíční příjmy se pohybují mezi 15 a 20 tisíci Kč. V České republice nemá závazky ani pohledávky, nevlastní tu nemovitý majetek. Umí trochu česky, většinou tráví volný čas u televize nebo spánkem (bere prášky na spaní, trpí také nechutenstvím). V České republice má přátele, občas se s nimi vídala, např. na festivalech. Už dva roky ale nikam nechodí, je smutná, chybí jí její děti. V Pobřeží slonoviny žijí její dva synové, jsou u její sestry, udržuje s nimi telefonický kontakt, má hodně příbuzných v Pobřeží slonoviny. Synům posílá peníze. Z návratu do vlasti má strach, nedovede si to představit, zvykla si v České republice. V Pobřeží slonoviny nemá majetek ani dluhy. Bere léky, které jí poslala její sestra, nejí, nemá chuť k jídlu. Od lékaře dostala léky na deprese, ale ty brát nechce. Podle lékaře má anémii. Žalobkyně předložila psychologickou zprávu ze dne 6. 9. 2016, ve které se uvádí, že jí způsobuje velký stres nejistá budoucnost a představa, že by měla opustit Českou republiku, žalobkyně těžce nese i dlouhodobé odloučení od svých dětí. Žalobou napadeným rozhodnutím nebyla žalobkyni prodloužena doplňková ochrana dle § 53a odst. 4 zákona o azylu.

7. Soud posoudil předmětnou věc takto:

8. Podle § 53a odst. 4 zákona o azylu *osoba používající doplňkové ochrany je oprávněna požádat o prodloužení doby, na kterou je doplňková ochrana udělena. Tuto žádost musí osoba používající doplňkové ochrany podat nejpozději 30 dnů před uplynutím doby, na niž jej doplňková ochrana udělena. Pokud podání žádosti o prodloužení doplňkové ochrany ve stanovené lhůtě zabrání důvody na vůli osoby používající doplňkové ochrany nezávislé, je oprávněna tuto žádost podat do 3 dnů po odpadnutí těchto důvodů. Ministerstvo prodlouží dobu, po kterou je udělena doplňková ochrana v případě, že osobě používající doplňkové ochrany i nadále brozí vážná újma (§ 14a) a nenastanou-li důvody pro její odejmutí (§ 17a). Doplňková ochrana se prodlouží nejméně o 2 roky; je-li důvodné nebezpečí, že by osoba používající doplňkové ochrany mohla závažným způsobem narušit veřejný pořádek nebo ho již narušuje, prodlouží se doplňková ochrana o 1 rok. Při prodlužování doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny se postupuje obdobně.*
9. Městský soud v Praze uvádí, že se žalovaný podrobně zabýval situací v Republice Pobřeží slonoviny, shromáždil dostatek podkladů pro zjištění, jaká je v zemi politická a bezpečnostní situace a dospěl k závěru, že již pominuly důvody, pro které byla žalobkyni udělena doplňková ochrana, podle názoru žalovaného již žalobkyni v případě návratu do její vlasti nehrozí nebezpečí vážné újmy dle ust. § 14a zákona o azylu. Na str. 7 a 8 žalobou napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl: „Správní orgán konstatuje, že výše jmenované byla

doplňková ochrana udělena z důvodu nestabilní bezpečnostní situace v Pobřeží slonoviny po zadržení bývalého prezidenta Gbagba v dubnu 2011, kdy po prezidentských volbách v listopadu 2010 v zemi vládla napjatá a nejistá situace a vnitřní konflikt mezi stoupenci mezinárodně uznávaného vítěze voleb Ouattary a příznivci poraženého prezidenta Gbagba si vyžádal přes 1500 obětí a přes milion lidí opustilo své domovy. Jak však zcela jednoznačně vyplývá z výše citovaných informací o situaci v Pobřeží slonoviny, v období od udělení doplňkové ochrany výše jmenované došlo v Pobřeží slonoviny k podstatnému vývoji stran bezpečnostní situace. Správní orgán poukazuje jednak na své předešlé rozhodnutí ve věci, kdy konstatoval, že Generální tajemník OSN zhodnotil prokazatelné pokroky ve stabilizaci situace v Pobřeží slonoviny, bývalý diktátorský prezident Laurent Gbagbo byl zatčen a vydán k trestnímu stíhání za zločiny proti lidskosti k MTS v Haagu a nový, mezinárodně uznávaný prezident Ouattara opětovně potvrdil pravomoc MTS vyšetřovat zločiny spadající do jeho působnosti, a dále správní orgán odkazuje na výše citované informace o aktuální situaci v zemi, na základě kterých konstatuje, že v zemi již neprobíhá vnitřní konflikt, prezident Ouattara byl znovu zvolen na další pětileté funkční období a navzdory útokům ozbrojených skupin a srážek mezi komunitami na západě země na počátku roku 2015 byla bezpečnostní situace v zemi stabilní a i nadále se zlepšovala. Země se nachází ve fázi ekonomického růstu a občané Pobřeží slonoviny tak již rozhodně obecně a plošně nečelí výbuchu násilí, jak tomu bylo bezprostředně po prezidentských volbách v roce 2010 či všeobecně zhoršené bezpečnostní situaci, jak tomu bylo v době vydání rozhodnutí správního orgánu o udělení žadatelce doplňkové ochrany.“

10. Městský soud v Praze se s výše uvedeným ztotožňuje, závěry žalovaného odpovídají shromážděným podkladům založeným ve správním spise. Žalobkyně v žalobě neuvedla žádné skutečnosti, které by výše uvedené závěry žalovaného vyvracely, ani v průběhu správního řízení neuváděla, že by v poslední době její příbuzní čelili konkrétním potížím (pouze jejímu synovi byl ukraden mobilní telefon), žalobkyně pouze obecně uvedla, že má z návratu do své rodné země strach. Situace v Pobřeží slonoviny se od doby, kdy byla žalobkyni udělena doplňková ochrana (k udělení doplňkové ochrany došlo rozhodnutím žalovaného ze dne 16. 5. 2011 č. j. OAM-3126/VL-10-K01-R2/2004), podstatně zlepšila. V zemi dochází pouze k lokálním konfliktům, na které poukazuje i žalobkyně v žalobě, již neprobíhá. vnitřní konflikt mezi stoupenci mezinárodně uznávaného vítěze voleb Ouattary a příznivci poraženého prezidenta Gbagba, s bývalým prezidentem Gbagbem probíhá soudní řízení před Mezinárodním trestním soudem v Haagu, obviněn je ze zločinů proti lidskosti, v roce 2015 proběhly další prezidentské volby, jejichž průběh byl poměrně poklidný, s přehledem zvítězil prezident Ouattara, v zemi nastal hospodářský růst, situace je stabilní. Městský soud v Praze odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 10. 2015 č. j. 5 Azs 205/2014-33, ve kterém se soud zabýval situací v Pobřeží slonoviny, ohledně které uvedl: „Z dostupných zpráv (viz specifikace výše) totiž plyne, že válka v zemi původu stěžovatele vypukla v povolebním období mezi stoupenci bývalého a nynějšího prezidenta a probíhala v období od listopadu 2010 (po prezidentských volbách konaných dne 28. 11. 2010), kdy poražený prezident Gbagbo, který byl u moci od roku 2000 až do zmíněných prezidentských voleb, odmítal předat moc vítězi voleb (novému prezidentu Ouattarovi) a tento ozbrojený konflikt byl ukončen dne 11. 4. 2011 zatčením dřívějšího prezidenta Gbagba, který byl následně v listopadu téhož roku předán jurisdikci Mezinárodního trestního soudu v Haagu pro podezření ze spáchání zločinů proti lidskosti v období této války. V Pobřeží slonoviny tedy od uvedené doby, kdy začala postupná, byť pomalá, obnova země i za pomoci Mise Organizace spojených národů pro Pobřeží slonoviny (UNOCI), ozbrojený konflikt netrvá. (...) Nadto především ze Zprávy Rady bezpečnosti OSN ze dne 30. 12. 2011, ale i Výroční zprávy Human

Rights Watch 2012 z ledna 2012 plyne, že byla vyvinuta snaha o odzbrojení obyvatelstva a naopak ozbrojení řádných bezpečnostních složek státu. V listopadu roku 2011 se uskutečnily svobodné volby do zákonodárního sboru, parlamentu, jejichž výsledky všechny zúčastněné strany respektovaly, což vedlo i k odstoupení tehdejšího ministerského předsedy, jehož strana v těchto volbách neuspěla (viz zpráva Agence France-Presse ze dne 8. 3. 2012 „Pobřeží slonoviny: Ministerský předseda pobřeží slonoviny odstupuje kvůli výsledkům potvrzujícím vítězství Ouattarovy strany“). To napomáhá obnově právního řádu v zemi. Jakkoliv je z výše označených zpráv zřejmé, že situace v zemi dosud není plně stabilizovaná, stav země je pod dohledem Mise Organizace spojených národů pro Pobřeží slonoviny, která také spolupracuje s představiteli státu ve věci zajištění řádné bezpečnostní situace v zemi, odzbrojení bývalých povstalců a naopak ozbrojení státních bezpečnostních složek. Z hlediska dodržování základních lidských práv a zajištění spravedlivého potrestání nezákonného jednání osob, podporujících nejen minulého prezidenta Gbagbu, ale i jeho odpůrce, tedy přívrženců současného prezidenta Ouattara, byla přínosná obnova činnosti odvolacích, místních i obvodních soudů, jmenování soudců i znovuotevření věznic. Ze zpráv se sice také podává, že v rozhodné době přetrvává neklidná situace na západě země, kde se příležitostně vyskytují problémy s útoky přívrženců bývalého prezidenta Gbagby, jedná se však o lokální nepokoje, které nezasahují celou zemi, v nichž sebrává stabilizační roli rozmístování mobilních i stálých hlídek za spolupráce bezpečnostních složek státu a UNOCI za současné spolupráce s Misí Organizace spojených národů pro Libérii. Ty pomáhají také s návratem vnitřně vysídlených osob k jejich komunitám i zamezení násilností proti obyvatelům na západě země.“ I ze zpráv založených ve spisu, které byly vydány až v roce 2016 (tj. po vydání výše citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu) plyne, že situace v zemi se nadále zlepšovala, že byla stabilní, pokračoval ekonomický růst země i snaha o repatriaci osob (zejména Zvláštní zpráva Generálního tajemníka o Operaci OSN v Pobřeží slonoviny, Rada bezpečnosti OSN, S/2016/297, ze dne 31. 3. 2016). Pokud jde o riziko násilí na ženách, Ve Výroční zprávě Human Rights Watch ze dne 12. 1. 2017, na kterou odkazovala žalobkyně v žalobě, se uvádí, že násilí na ženách, zejména na dívkách je stále problémem, mezi lety 2012 a 2015 bylo zaznamenáno 1 129 případů znásilnění (zejména dětí). V roce 2016 bylo před soudem řešeno 15 případů, 12 z nich vedlo k odsouzení. Městský soud v Praze poukazuje na Výroční zprávu Human Rights Watch 2016 ze dne 27. 1. 2016, podle které byl zaznamenán menší počet případů znásilnění a násilí na ženách než v předchozím období, vláda v této oblasti podnikla pozitivní kroky. Ani z těchto informací nelze dospět k závěru, že by bylo doplňkové ochrany potřeba i nadále, situace v Pobřeží slonoviny se natolik změnila, že osobě požívající doplňkové ochrany již nehrozí nebezpečí, že utrpí vážnou újmu.

11. Žalobkyně v žalobě poukázala též na to, že v České republice žije více než 12 let, mluví plynule česky, žije zde se svým manželem, podniká zde na základě živnostenského oprávnění a plně se integrovala do české společnosti. Městský soud v Praze uvádí, že žalovaný se zabýval i otázkou dlouhodobého pobytu žalobkyně v České republice a její integrace do zdejšího života, poukázal na její vazby se zemí původu – žalobkyně má v Pobřeží slonoviny dva syny, sestru a další příbuzné, s nimiž je v kontaktu, zároveň její práce v České republice ani vztahy zde nejsou takového charakteru, že by vycestování žalobkyně mohlo být v rozporu s mezinárodními závazky České republiky. Městský soud v Praze se ztotožňuje i s tímto hodnocením učiněným žalovaným. Žalobkyně je v trvalém kontaktu se svými příbuznými v Pobřeží slonoviny, včetně její sestry a jejích synů, kteří by jí mohli pomoci v reintegraci do života v zemi původu. Městský soud v Praze poukazuje na to, že žalobkyně při pohovorech prováděných před správním orgánem

několikrát uvedla, že se necítí dobře, neboť již dlouhou dobu neviděla své syny, vycestování do Pobřeží slonoviny by žalobkyni mohlo přinést setkání s nimi. Manžel žalobkyně, se kterým žije v České republice, je původem také z Pobřeží slonoviny. Žalobkyně dále uvedla, že se již delší dobu s nikým v České republice nestýká. Lze tak uzavřít, že vycestování žalobkyně by nebylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky, nepředstavovalo by porušení čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Městský soud v Praze odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 11. 2008 č. j. 5 Azs 46/2008-71, ve kterém se uvádí: „*Samotná nutnost vycestování cizince do země původu při neudělení žádné z forem mezinárodní ochrany a za situace, kdy cizinci nesvědčí žádný jiný důvod k zákonnému pobytu na území ČR, totiž tomuto cizinci neznemožňuje, aby si po návratu do země původu nepožádal o některou z možných forem povolení k pobytu na území ČR dle zákona o pobytu cizinců. (...) ...je zřejmé, že obvykle právě jen dlouhodobý zákaz pobytu na území ČR může v některých případech dosáhnout intenzity nepřiměřeného zásahu do soukromého a rodinného života, který si cizinec za dobu svého pobytu na území ČR vytvořil. (...) Při posuzování důvodů znemožňujících vycestování cizince by byl výjimkou z výše uvedených závěrů pouze případ, kdy by si stěžovatel vytvořil na území ČR takové rodinné či případně osobní vazby, že by nepřiměřeným zásahem do tohoto rodinného či soukromého života byla již nutnost pouhého vycestování z území ČR.*“ V tomto případě pouhé vycestování žalobkyně z území České republiky nepředstavuje nepřiměřený zásah do rodinného a soukromého života žalobkyně. Žalobkyni uváděné skutečnosti o integraci do české společnosti by byly relevantní spíše pro udělení případného oprávnění k pobytu dle zákona o pobytu cizinců než pro posouzení důvodnosti neprodloužení doplňkové ochrany.

12. S uvedeným souvisí i námitka žalobkyně týkající se jejího zdravotního stavu. Žalovaný se v žalobou napadeném rozhodnutí dostatečně zabýval i touto otázkou, uvedl, že jedním z důvodů psychických problémů žalobkyně je stesk po jejích dětech, dále zdůraznil, že žalobkyně neužívá léky, které jí předepisuje lékař v České republice, ale nechává si posílat jiné léky od své sestry z Pobřeží slonoviny, vzhledem k uvedenému dospěl k závěru, že ani zdravotní potíže žalobkyně nejsou důvodem pro prodloužení doplňkové ochrany, žalovaný zároveň na základě zpráv založených ve spise nedospěl k závěru, že by žalobkyni po návratu do vlasti nebyla poskytnuta zdravotní péče. Městský soud v Praze uvádí, že z psychologické zprávy ze dne 6. 9. 2016 předložené žalobkyní vyplývá, že měla velmi vážné psychické problémy způsobené nejistotou ohledně budoucnosti a dlouholetým odloučením od svých dětí, které žijí v Pobřeží slonoviny a s nimiž žalobkyně udržuje telefonický kontakt. Psychický stav žalobkyně dle názoru psychologky vyžaduje odbornou pomoc. Žalobkyně při doplňujícím pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany dne 6. 11. 2015 uvedla, že k lékaři chodí každé tři měsíce, trpí anémií. Od lékaře dostala léky na deprese, ale brát je nechce, místo toho bere léky, které jí posílá její sestra. Městský soud v Praze odkazuje na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 7. 2015 č. j. 4 Azs 105/2015-22, ve kterém se uvádí: „*Z výše citované judikatury Nejvyššího správního soudu je zřejmé, že mezinárodní ochrana může být cizinci poskytnuta i z důvodu jeho nepříznivého zdravotního stavu, ale to pouze tehdy, pokud by návrat do země původu cizince přímo ohrozil na životě, tj. pokud by byl způsobilý naplnit podmínky ustanovení § 14a zákona o azylu spočívající v podobě hrozby skutečného nebezpečí vážné újmy spočívající v mučení nebo nelidském či ponižujícím zacházení.*“ Žádná taková hrozba v daném případě z podkladů a tvrzení žalobkyně nevyplynula, žalobkyně si ulevuje léky, které jsou dostupné v Pobřeží slonoviny, do České republiky jí je zasílá její sestra, jednou z příčin psychických potíží

žalobkyně je skutečnost, že řadu let neviděla své syny, při návratu do země svého původu by se s nimi žalobkyně mohla setkat, což by se mohlo pozitivně odrazit i v jejím psychickém stavu. Městský soud nemá za to, že by v případě návratu žalobkyně do země původu mohlo dojít k vážné újmě spořívající v mučení nebo nelidském zacházení, vycestování žalobkyně by nebylo v rozporu s mezinárodním závazkem České republiky souvisejícím s čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Uvedený závěr není v rozporu se žalobkyní citovanou judikaturou Evropského soudu pro lidská práva, ta se týká následků vyhoštění, nikoli neudělení, resp. neprodloužení, doplňkové ochrany a vycestování. Pokud jde o skutečnost, že psychické potíže žalobkyně se zhoršily a v souvislosti s délkou správního řízení a nejistoty žalobkyně ohledně její budoucnosti, soud má za to, že doplňková ochrana je udělována na dobu určitou, i pokud by byla doplňková ochrana prodloužena, žalobkyně by zůstávala v nejistotě, zda bude moci v České republice zůstat.

13. Závěrem Městský soud v Praze uvádí, že se ztotožnil s posouzením případu tak, jak ho učinil žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí, jednak se situace v Pobřeží slonoviny natolik zlepšila, že již není udělení mezinárodní ochrany potřeba (ust. § 17a zákona o azylu), jednak nebyly naplněny podmínky podle ust. § 14a zákona o azylu. Žalovaný řádně zjistil skutkový stav věci a zabýval se všemi důvody, pro které žalobkyně žádala o prodloužení doplňkové ochrany.
14. Ze všech shora uvedených důvodů neshledal soud žádnou z námitek žalobkyně důvodnou, a proto žalobu dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
15. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně ve věci úspěch neměla, proto jí náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 29. srpna 2019

JUDr. Marcela Rousková v.r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje XX